Ч. 170 (14.067). Львів, неділя 30. червня 1935. Poocztowa oprfaty opłacono ryczałtem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 504.060. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Взаємини між Францією і В. Британією.

ЛЬОНДОН, ПАТ. По повороті мін. Ідена з Парижа вийшли на яву деякі справи, що торкаються британсько-німецького морського порозуміння, які творять одна з найбільших клопотів у теперішніх французько-британських взаєминах. Перед закінченням переговорів у Льондоні Рібентроп зажадав від британської делеґації, щоб морська програма Німеччини залишилась в тайні, якої не можна виявити третій державі. Коли британський уряд звернувся до Франції з проханням вислати морських знавців до Льондону у справі переговорів французької морської програми, Франція зажадала, щоб В. Британія виявила їй морську програму Німеччини. В. Британія відмовила домагання Франції і висунула компромісову пропозицію, що після приїзду французьких знавців до Льондону і виявлення програми Франції В. Британія зясує програму розбудови німецької фльоти. Одначе Ляваль і французький уряд не згодились на це і відмовились вислати до Льондону морських знавців. Наради мін. Ідена з прем. Лявалем не поладнали цієї справи. Французькі кола не скривають свого невдоволення, що британський уряд відмовився виявити програму розбудови німецької фльоти.

Британські кола запевняють, що морські зброєння не входили безпосередньо до льондонської програми з 3. лютого ц. р. і Франція може домагатись виявлення морської програми Німеччини тоді, коли зясує свою програму.

Німеччина боїться, що якщо Франція знатиме її плян морських зброєнь, французький уряд предложить у Льондоні куди вищий плян розбудови своєї фльоти від німецької програми і тоді Німеччина не буде могти вже змінити свого пляну. Тому німецька делеґація не подала ще свого остаточного пляну В. Британії кажучи, що предложить його до двох тижнів, бо мусить нарадитись ще з канц. Гітлером. Виїзджаючи з Льондону німецька делеґація сподівалась, що в міжчасі відбудуться наради британських знавців з французькими і тоді Німеччина зможе доповнити свою програму.

Тісний військовий союз Франції з Італією.

РИМ, ПАТ. Французькі кола повідомляють, що в Римі перебував два дні шеф французького генерального штабу ґен. Ґамелін. Він відбув низку нарад з італійськими військовими колами та відбув нараду з Мусолініем. Його візиту держали в тайні і тому вона викликала велике враження між журналістами. Французькі кола переконані, що ця візита є відповідю на британсько-німецьке морське порозуміння. Це зближення В. Британії до Німеччини затіснило військову співпрацю між Францією та Італією.

Перед ударом з французькими комуністами.

ШВИДКИЙ ЗРІСТ НАПІВВІЙСЬКОВОЇ ОРҐАНІЗАЦІЇ У ФРАНЦІЇ.

ПАРИЖ, ПАТ. „Пті Журналь" оголосив довше інтерв'ю з полк. де ля Роком, провідником „Кроа де Фе" (себто напіввійськовою орґанізацією „Вогняного Хреста"). Полк. де ля Рок заявив, що місячно зголошується до цієї орґанізації пересічно 10—16.000 осіб. Дня 5. лютого 1934 р. орґанізація начислювала 30.000 членів, нині сягає 320.000. Орґанізація не боїться нічого, але не думає теж нікого провокувати. Живемо в неспокійних часах і сподіємося, що надійдуть критичні дні. Чи в таких умовинах маємо сидіти зі заложеними руками? Ми ніколи не нападали на соціялістів ні на комуністів або на робітничі орґанізації. Ставимось з великою симпатією до членів цих орґанізацій, хоч вони цього не розуміють. Одначе ці люди стоять ближче нас, ніж своїх фальшивих провідників. Виявимо свою силу рішуче і просто. Якщо на нас нападуть, здобудемось на оборону і докажемо, що ми сильніші. Правда, що вже незабаром надійде день, в якім — маю надію — наші ідеї переможуть. Якщо цього самого дня наші ідеї доведуть нас до влади, не завагаємось взяти на себе повну відповідальність. Тоді заведемо лад незважаючи на погрози, з якого боку вони не походилиб.

На сходинах провідників „Кроа де Фе" пол. де ля Рок заявив: Ті, що нападають на нашу орґанізацію, не здають собі справи з нашої збірної сили. Хто не завагається напасти на нас, мусить числитися з програною. Хоч спільний фронт соціялістів і комуністів рішив перешкодити нашим сходинам, їх намір не вдався. Підчас нарад лад вдержували члени „Кроа де Фе" і до інцидентів не дійшло.

СТРАХ ЛІВИХ ГРУП.

ПАРИЖ, ПАТ. Ґрупа радикалів у палаті послів доручила послові Жерміє слідкувати підчас вакацій парляменту за діяльністю фашистівських ліґ. Президія уповажнила скликати засідання фракцій лівих груп підчас парляментарних ферій, якщо зайде цього потреба.

Арештування ґенерала довело до крівавих боїв.

ПЕКІН, ПАТ. Причиною останніх заворушень у Пекіні було арештування ґенерала Тсао на приказ воєнної ради тому, що ґенерал перебував у провінції далі по 25. червня ц. р. На вістку про арештування ґенерала його вояки, які стояли залогою у Фенґ-Тай, збунтувались і з панцирним поїздом почали наступати на Пекін. Китайські вояки почали обстрілювати різні частини Пекіну, але залога Пекіну, зложена з 2.000 вояків, відбила наступ, захопила залізничий шлях і тому повстанці покинули панцирний поїзд. Підчас бою згинула одна цивільна особа. В Пекіні панує вже спокій і брами міста вже відчинені.

Бої з повстанцями скінчились коло 10. год. передполуднем. Одначе міродатні кола запевняють, що 2.000 повстанців находиться коло Пекіну і чужинці побоюються, що прийде до поважних випадків.

ПРОТЕСТ ЯПОНІЇ У ПЕКІНІ.

ТОКІО, ПАТ. Міністер Гірота уповажнив амбасадора у Нанкіні, щоб склав протест з приводу подій коло Пекіну. У протесті Японія домагається, щоб нанкінський уряд припинив напади китайських вояків на японців. Крім того Японія домагається, щоб ґенерала Ван-Ду-Ліна притягнули до відповідальности за ці події. На схід від Пекіну коло Ін-Туріґ-Шу і на північ від Пекіну дійшло до нових сутичок між японськими і китайськими військами. Положення грізне. В боях коло Пекіну згинуло 30 китайців, багато ранених і багато попало в полон.

ПЕКІН, ПАТ. Офіційні японські кола заявили, що вдоволені з заходів китайської влади у справі подій у Пекіні і тепер не думають інтервеніювати. Події викликали збунтовані вояки, які відмовились покинути Пекін згідно з китайсько-японським порозумінням.

В 10-ліття Лугової Орґанізації.

(З нагоди Ювилейного Свята „Великого Лугу")

Львів, 29. червня 1935.

У роках 1920-21, з програною на всіх боєвих фронтах і ризьким миром, переживав наш нарід трагічну переломову хвилину у своїй історії. Розбитий, обезсилений, обдертий із усіх надій, станув над берігом найгіршого лиха: зневіри й розпуки. Надія на дипльоматичну виграну скривала в собі небезпеку — ще більшого заломання через невдачу, яку можна було вже тоді передбачити.

Треба було рятувати нарід перед духовим і фізичним заломанням. Треба було розбудити приспані й викресати в нього нові фізичні та духові власні сили, тим більше, що це був час, коли ще політичні партії ставили виключно на закордон, а поки появилося гасло „віри у власні сили", кинене УНДО-м у 1925 році, можна було втратити річ найціннішу: духовий звязок з недавнім світлим минулим.

За обнову фізичної орґанізації і духового відродження від самих початків взялися колишні Січові Стрільці. Вони рішили у зміненій новій формі продовжувати національну епопею, перервану трагічним вислідом боїв. В історичній домівці при вул. Коперника ч. 5 у Львові там, де народився перший український леґіон, відновили вони в 1922 році Повітову Січ. Їй доручили перевести обнову січових орґанізацій у цілому краю. Січові дружини мали стати для нашої молоді орґанізаційним прибіжищем, де та молодь моглаб сходитися, виховуватися й учитися, як виконувати свої завдання супроти народу. Тут мали вони творити нові дисципліновані лави, незаражені повоєнною деморалізацією, що огортала в той час залізними кліщами всі наші міста й села.

Щаслива ідея стрінула податливий, вдячний ґрунт у серцях української молоді. На зазив львівської Повітової Січи виростали місцеві січові орґанізації наче гриби по дощі. Радувалося серце, відживали в народі прибиті надії. До 1925 року відновлено кількадесять Січей, передовсім у ближчих до Львова повітах. Повітова Січ у Львові давала все почин та ініціятиву до кожної нової праці. Щороку влаштовувала вона курси для делеґатів відновлених січових товариств. Відбувалися січові свята-пописи. Повітова Січ у Львові старалася поширити січову орґанізацію в цілому краю, відновляючи головно передвоєнні Січи та старалася закладати нові, там, де їх не було.

Але тодішні часи, насичені повоєнною психозою, не сприяли такій суспільній орґанізаційній праці. Перешкоди виринали з усіх сторін го-

ловно від органів влади. Влада почала масово розвязувати січові організації. Найважнішою причиною такої поведінки тодішньої адміністраційної влади з січовими організаціями була мабуть національно-історична їх назва.

Тодішні провідні кола в січовій організації постановили принести в жертву форму для змісту ідеї. Постановили змінити статути січових організацій, принести в жертву одну національно-історичну назву, щоб тільки не пропала ідея і праця.

Старшина львівської Повітової Січи опрацювала і внесла до затвердження три статути, під окремими назвами — „Товариство Луг", „Товариство Братство" і „Товариство Січ". Статути перших двох товариств влада затвердила, а третій відкинула. На місце „Січей" станули до праці „Луги". Перший „Луг" заложено в Підберізцях львівського повіту в дні 23. березня 1925 року. З того часу почалася праця й історія Лугової Організації.

Луги виростали по цілому краю, але зараз на самому початку впали на них нові злидні. Вони не мали одного законно-статутового центру, що обєднував би їх, кермував їх рухом та стояв на сторожі їх обовязків і прав. Львівській Повітовій Січі формально такі провідні права не прислугували.

Брак одного статутового проводу на цілий край став причиною нової трагедії лугової організації. Місцеві Луги, ведені не все зрілими й зрівноваженими чинниками, вступали, бувало, на шлях, що не зовсім відповідав основній ідеї такої організації. До того й влада стала масово розвязувати їх. Луговим рухом кермували в тих часах з браку законно-статутового центру, без формальних прав, на переміну Редакція „Вістей з Лугу", „Центральна Рада Лугів" через свій Виконавчий Комітет або львівська Повітова Січ. Але влада порозвязувала остаточно й ті центри — „Центральну Раду Лугів" у 1927 році, а львівську Повітову Січ у 1928 році. Лишилася при керовничій праці одинока Редакція „Вістей з Лугу". Але й вона внедовзі не мала ким кермувати, бо в 1930-му році щезли майже всі Луги з лиця нашої землі. Влада порозвязувала їх за те, нанеб вони виконували недозволені військові вправи.

І знову перед провідниками Лугової Організації виринуло вдруге настирливе питання зміни статутів. Треба було за всяку ціну добитися одного статутового проводу лугових товариств, на цілий край та дати цілій луговій організації таку законну підбудову, щоб оминути раз на все конфліктів із адміністраційною владою та заховати Луги перед несподіваними внутрішніми потрясеннями.

Тому провідники розвязаної Львівської Повітової Січи внесли до затвердження два проекти статутів — „Луг Батько" і „Великий Луг".

У 1932 р. затвердила влада статут „Великого Лугу". Цей статут побудований на законних компетенціях Державного Уряду Фізичного Виховання. Він дав „Великому Лугові" право основувати свої повітові й місцеві організаційні клітини та зобовязував Головну Старшину признати над собою контролю органів Державного Уряду Фізичного Виховання в такій мірі, як напр. наші приватні школи й установи признають контролю відповідних органів покликаної державної влади. Поза тим забезпечив собі і своїм клітинам „Великий Луг" повну незалежність праці й розвитку. Всі законодатні права в найвищій інстанції належать до Лугового Зїзду, а вибрана ним його Головна Старшина є найвищим кермуючим і надзірним чинником у цілій луговій організації.

Не вважаючи на цей фактичний, ніким і нічим незаперечений стан, частина незрівноваженого нашого громадянства почала нагінку на Провід Лугу. Віджила зі свіжою силою неперебірчива боротьба, що почалася була ще перед розвязанням львівської Повітової Січи в 1928 році. Цю боротьбу перенесли необережні одиниці в ширші суспільні шари та старалися настроїти все громадянство ворожо до Лугової Організації. На Луги й Луговий Провід посипались демагогічні закиди — до „зрадництва" включно! Та нагінка безперечно чимало пошкодила луговій організації та вплинула на зменшення лугових рядів: кому вийшла з цього користь, що нині нема в „Лугах" стільки тисяч організованої української молоді, скільки їх моглоб бути?!

Але Луговий Провід не дав себе стероризувати гурра-патріотам і не кинув розпочатого творчого діла. Не сплямив Лугового Прапору ні народньої чести та міг і може сміливо глядіти кожному в очі, бо зробив так, як треба було зробити.

Життя вже виправдало й винагородило Луговий Провід. Лугова Організація розвивається гарно, міцніше чисельно (нині вже обєднює „Великий Луг" понад 450 місцевих Лугів), добуває щораз більше симпатій серед нашої молоді і старшого громадянства та веде дуже корисну національно-виховну працю серед українського доросту. Цінна для нас уся Лугова Організація тим, що плекає серед своїх молодих членів здоровий національний ідеалізм і патріотизм та виховує в них практично такі громадянські чесноти, як дисципліна, послух проводові і любов до конструктивної національно-суспільної праці.

Сьогодня, в день Лугового Свята, треба витати Лугову Організацію з її 10-літтям та бажати їй світлого розвитку.

Переговори між Німеччиною й Австр'єю.

Німецький посол у Відні фон Папен відбув двогодинну нараду з мужем довіря австрійського уряду д-ром Фунтером у справі австрійсько-німецьких переговорів. Фон Папен предложив такий плян у справі наладнення взаємин. Німеччина пропонує перемиря на 10 років і припинить пропаґанду проти суверенности Австрії. Обі держави підпишуть пресове порозуміння, щоб не затроювати далі політичної атмосфери. Німеччина збільшить вивіз дерева і худоби з Австрії, щоб злагіднити положення тирольських селян. Скасує теж таксу 1000 марок, яку оплачували німецькі туристи, які їхали до Австрії. Зате Німеччина домагалась, щоб до австрійського кабінету увійшов представник націонал-соціялістів. Одначе покищо в цій справі не дійшло до порозуміння і переговори перервано.

—o—

Затіснення польсько-німецької приязни.

БЕРЛІН, 29. 6. ПАТ. Вчора рано приїхала до Берліна делеґація пятьох старшин польської маринарки під проводом командора Франковського. Делеґацію привитав на летовищі сотник Віркнер зі штабу начальної команди німецької маринарки і заступник військового аташе польської амбасади у Берліні сотн. Стебнік. Польські старшини склали візиту міністрові війни ген. Бломберґові та начальному командантові німецької воєнної маринарки адміралові Редерові. Пополудні зложили вінок на могилі невідомого вояка.

—o—

БАРБЕЙ Д' ОРЕВІЛІ. 8)

Поза партією віста.

— Що це за отрута? — спитав я, зацікавлений дивовижною формою флякону.

— Це найкраща з індійських отрут — відповів він, скидаючи маску. — Понюхавши її можна вмерти та якнебудь її вжиєте можете бути спокійні — її вплив не тільки непримітний, але і певний. Вона просотується до джерел організму спроквола, майже нехотячи, але нестримно, пронизує їх і розвиває в органах відомі науці недуги і то такі, що якби і виринуло підозріння, що людину отруїли, то симптоми недуги зовсім їх розсіялиб. В Індії кажуть, що факіри-жебраки роблять їх з дуже рідких речовин, тільки їм відомих, які можна знайти тільки на тибетанських високорівнях. Ця отрута не розриває пут життя, а розвязує їх, підходить до апатичної, охлялої вдачі індійців, що люблять смерть як сон і падають в її обійми, наче на льотосове ложе. Дуже тяжко, майже неможливо, роздобути її. Якби ви знали, чим я рискував, щоб дістати той флякон від жінки, що казала, ніби то мене кохає!... Маю приятеля, теж офіцира англійської армії, що вернувся з Індії, де прожив сім років. Він шукав цієї отрути із скаженою завзятістю англійського фантаста, — зрозумієте, що це таке, коли поживете довше. І не міг її знайти. Він платив величезні гроші за нікчемні підроби. У роспуці прислав мені з Англії листа і один із своїх перстенів, благаючи влити туди кілька краплин цього нектару смерти. Ось що я робив, коли ви саме ввійшли.

Мене не здивувало його оповідання. Люди вже такі є, що без ніякого злого наміру ні небезпечної думки люблять ховати в себе отруту, так само, як зброю. Вони накопичують довкола себе засоби винищування, наче скупарі свої скарби. Одні кажуть собі: „Якби я хотів знищити!..." інші: „Якби я хотів мати приємність!..." Все це ті самі дитячі деї.

Я сам був тоді дитиною і вважав за зовсім природну річ, що Каркоель вернувшись з Індії може мати таку неосяжну отруту і між своїми кинжалами та стрілами на споді офіцирської валізи ту гарненьку цяцьку, вбивчий флякон із чорного каменя. Повертів я в руках цю дорогоцінність гладеньку як агат, яку якась Альмея може носила колись між топазами своїх грудей, надихуючи її золотим своїм потом — я кинув її до якоїсь вази на ватрані, і не думаючи більше про неї.

Та чи повірите, що я нараз згадав цей флякон!... Нездоровий вигляд Ермінії, її блідота та її кашель, що виходив якби не з легенів, а з губки, де може вже понатворювались ті отруйні заглибини, що їх медицина називає страховинно-мальовничим словом каверни; далі той перстень, що зовсім несподівано заблищав таким дивним блиском саме тоді, коли дівчина закашляла і то заблищав так, немов би вбивник блиснув очима радости, — подробиці з того ранку, що вже затерлись у моїй памяті і тепер знечевя виринули, все це струменем приплило до мого мізку! Я не мав нитки, що звязувалаб ті минулі обставини з тодішньою хвилиною. Звязок, що мимохіть повстав у моїй голові видався мені безглуздим. Я боявся власної думки. Я силкувався згасити в собі це фальшиве світло, це полумя, що спалахнуло в мені, наче блискавка діяманту над зеленим столиком!... Щоб зміцнити свою постанову і розсіяти божевільно-злочинну думку, я поглянув уважно на Каркоеля і на графиню.

В їх поведінці та обличчях я найшов відповідь, що те, що я зважився подумати — неможливе! Мармор був як завсіди мармуром. Він надалі вдивлявся у свою карову даму, так, немов би вона була образом його останнього, невідкличного кохання. На чолі ґрафині, в її устах і в очах лежав той спокій, що не покидав її ніколи, навіть коли вона стріляла епіграмами; її жарти нагадували кулі, що вбивають сами не хвилюючись, тоді як шпада має всю пристрасть що передала їй рука.

Вона і він, він і вона, це були дві безодні, одна проти одної. Каркоель був чорний і похмурий, як ніч, а ця бліда жінка — ясна і непроглядна як просторінь. Вона дивилась на свого партнера байдужими очима, що блищали незворушким світлом. А що Тарсіс тримав надалі у своїх руках перстень з таємницею, яку я хотів розгадати, — вона за той час виняла зпоза свого пояса китичку резеди і почала нюхати з пристрастю зовсім несподіваною в такої жінки, що так мало вміла насолоджуватись мрією. Вона заплющила очі так, немов би вони зазнали у паморочному крутіжі невисловленої насолоди і жадібно вхопила своїми тоненькими та знебарвленими губами кілька стеблинок запашних квіток і розгризла їх зубами, впяливши знову свої очі у Каркоеля з виразом дикого обожання.

(Далі буде.)

—o—

Московські інтриґи проти української еміґрації

Подробиці про останню міжнародню конференцію Унії для Ліги Націй.

(Докінчення.)

Брюсель, у червні 1935.

Ще одна справа варта того, щоб на неї звернути увагу: це питання забезпеки прав еміґрантів, важлива справа, що вперше була ґрунтовно порушена в Унії для Ліги Націй.

БЕЗРОБІТТЯ ЕМІГРАЦІЇ.

Доповідчик п. **Ептштейн**, англієць і до речі наш великий приятель, нагадує зборам „трагічну проблему" біженства: більше міліона людських істот позбавлено тої підтримки, яку дає нормально своїм громадянам держава. Вони не мають певности ні щодо свого побуту в країні, ні щодо праці, яку вони можуть в кожній хвилині тратити в користь робітників місцевого походження. Ці люди живуть під вічною загрозою висилок за межі держави, не маючи ніякої можливости дістати дозвіл на побут в іншій державі.

У дискусії беруть участь льорд **Роберт Сесіль**, п-і **Малятер-Селіє** (Франція), п. **Ролен** (Бельгія). Останній особливо підкреслює соціяльну і політичну небезпеку лишати сотки тисяч людей у стані розпуки і вказує на те, що в такому осередку може виникнути ідея терору. Хто хоче з ним боротися, мусить звернути свою увагу на проблему політичної еміґрації.

Проф. Шульгин дякує доповідчикові і попереднім промовцям за те, що вони сердечно поставилися до цієї справи. В характері голови Української Головної Еміґраційної Ради він має можливість ближче пізнати становище біженців. Але проблема ця ширша від справи тої чи іншої національної групи біженців; сучасний бурхливий час постійно творить нові хвилі еміґрації і ці справи мусить саме Ліга Націй узагальнити і урегулювати. Проф. Шульгин проводить звязок між меморіялом Українського Товариства в справі терору і його причин з останньою промовою п. Ролена. В кожній національній еміґрації поміркованні елементи стримують людей незрівноважених, але цього впливу не досить, коли люди будуть лишатися в дійсно трагічному безвихідному становищі, про яке згадував доповідчик. Допомога, що її дає біженцям Офіс Нансена, невистарчаюча. Її треба посилити і реорганізувати. Раніше Женева могла найбільше допомогти біженцям переселяючи їх масово до Франції, де вони зустрічали гостинність і працю, яку можна було найти. Біженці пристосувалися до місцевого життя, утворили цілі кольонії, щодо українців можу сказати, полюбили цю країну. Але від часу, коли прийшла кріза, можливість для Женеви переселювати до Франції біженців відпала, більш того, в самій Франції появилося безробіття. Становище еміґрантів і в цій країні стало дуже важке.

Тепер необхідно, щоби хоч частинно одкрито двері інших країн для біженців, і щоб їм дано право до праці. Це два основні жадання, які треба підтримувати. Але на кінці, додає проф. Шульгин, не можу не звернути уваги на становище старших людей, що працювати не можуть, що ніякої пенсії дістати не можуть. Що з ними робити? Ми представники одної з груп еміґрації не знаємо просто, як вирішити цю глибоко трагічну проблему. Скільки буває ситуацій, коли люди або кінчать самогубством, або живуть в стані повної розпуки. А серед тих старших людей трапляється багато інтеліґентних людей, високої культурної вартости. На ці проблеми треба звернути якнайбільшу увагу. Ще раз представник Українського Товариства, що має стільки до діла з цією справою, сердечно дякує доповідчикові.

ІНТЕЛІҐЕНТСЬКІ БІЖЕНЦІ.

Довша промова проф. Шульгина була вкрита оплесками асамблеї. По цьому п. **Ролен** знов забирає слово і пропонує, щоб всі країни наслідували приклад маленького сусіда Бельгії, Люксембурга, де випущено спеціяльні марки у користь інтеліґентних біженців, яким особливо тяжко чи й неможливо знайти працю. Цю пропозицію прихильно зустріли делеґати.

Потім приняли резолюцію, в якій асамблея зазначує, що більше міліона біженців потребує міжнародньої допомоги і що більше 200.000 посеред них не має праці або взагалі позбавлені будь якого засобу істнування. Чим далі, тим все тяжче стає еміґрантам заробляти на своє життя. Отже XIX Асамблея Унії вважає неможливим припинити діяльність Офісу Нансена в 1938 році, як це рішила Ліга Націй.

Це річ неможлива, щоб надалі збільшувалося жалюгідне зростання людських страждань. Отже XIX асамблея поручає, щоб збережено центральну установу для забезпечення біженців і щоб вона находилася під протекторатом або й під безпосереднім кермуванням Ліги Націй. Ця установа має дбати за всіх біженців, які вже находяться під опікою, або яких має взяти під свою опіку Ліга Націй.

Резолюцію цю прийнято одноголосно. Льорд Сесіль і інші делеґати висловили при цьому побажання, щоб ця важлива справа більше не сходила з денного порядку засідань Унії.

МЕМЕЛЬ.

Дуже гарячі дебати викликали також в Брюселі справи Мемелю. Резолюцію в цій справі зголосила німецька делеґація. З огляду на її відсутність справа мала відпасти, але аналоґічну резолюцію внесла англійська делеґація і настояла на тому, щоб без огляду на відсутність німців, справа була розглянена. Литовці, які дуже гарячо боронили свою справу, доводили, що їх уряд готовий триматися статута, на якому має жити Мемель, але, що німецька пропаґанда і терор не дає змоги втримувати нормальний порядок річей. Одначе англійці настоювали всеж на свому, себто на необхідності строгого дотримування статуту. Ця справа хвилювала збори, бо відчулося, що довкола цієї маленької справи може вибухнути велика світова пожежа.

ХРОНІЧНІ БОЛЯЧКИ.

Нарешті обмірковувалося ріжні справи великої ваги, що ніколи не сходять з порядку денного Унії: мир, обезброєння і т. д. Обмірковувалося і справи дефініції напасника-„агресера". Цікаві були уваги льорда Сесіля і п. Ролена, які доказали, що важко найти загальну і точну дефініцію цього напасника. Але разом з тим збори прийшли до висновку, що на практиці в Лізі Націй труднощі повстають зовсім не від неможливости юридично встановити дефініцію напасника, а через те, що держави, які безпосередно не хочуть втручатися в деякі справи, не бажають брати на себе відповідальність. Словом, принцип „моя хата з краю" домінує в Лізі Націй. Ми українці добре це пізнали на своїй власній шкурі.

Обороняючи основні ідеї Ліги Націй, Українське Товариство само теж переконане, що сучасні музиканти досить зле грають на тому „інструменті мира". Вони відсунули на другий плян високо моральні ідеї Ліги, заплющили очі перед найбільшими неправдами, які будь коли діялися в світі, а прийнявши до складу Ліги СССР тим самим подекуди санкціонували найстрашніший злочин сучасної доби: — окупацію і нищення України, Грузії, цілого Кавказу, Туркестану і всіх поневолених Москвою народів.

Муравлина історично-виховна й культурна робота.

Загальні Збори Видавничої Кооперативи „Червона Калина".

„Червона Калина" має свою фірму: це не тільки мабуть найсимпатичніше і найпопулярніше у нас книжкове видавництво щодо характеру своїх видань і людьми, що в ньому від початку заснування працюють, але й установа, в основі якої покладена найблагородніша ідея культу визвольної традиції. Святу правду казав на вчорашніх Загальних Зборах „Червоної Калини" її директор, що таке видавництво у державних народів користується державною субвенцією і тому годі трактувати ту установу, як будь-яку іншу, хоч яку корисну, кооперативу, ані теж як якенебудь інше видавництво без огляду на його заслуги. Тому й „Червона Калина" має право звертатись у важких хвилинах свого істнування до громадянства, а громадянство має обовязок втримувати найтісніший звязок із „Червоною Калиною" і допомагати їй, коли від цієї помочі залежить бути чи не бути того видавництва.

Повстала „Червона Калина" з нічого: з невеличкої позички „Центробанку" і жертвенного почину кількох ідейних одиниць. Швидко видавництво стануло на сильних ногах і розвинуло метку діяльність. Заслуги в ділянці плекання літератури присвяченої рідному світлому минулому, зокрема мемуаристиці, такі великі, що серед них губляться ті заміти, які можнаб зробити редакції Видавництва. Від 1921 р. до 1930 р. — це час блискучого розвитку „Червоної Калини". Видано за той час 49 книжок у 65 томах, 11 вел. календарів, 19 календарів, ноти і т. д. Підрізали „Червону Калину", як усі наші установи, відомі тижні з осени 1930 року, а господарська кріза доконала решти. Видавництво опинилось у небувало скрутній ситуації. Прийшлось обмежити свою діяльність виключно до видачі календаря, обмежити до мінімум всі адміністраційні кошти, знизити до третини, а то й четвертини ціни книжок, щоби тільки добути готівку і сплачувати найбільш пекучі зобовязання. Кульмінаційний рік крізи був 1933: на загальну білянсову суму 189.383 зол. 67 с. готівковий довг виказував тоді 76.991 зол., а дефіцит 27.965.88 зол. Той дефіцит зїв майже ввесь запасний фонд; і завдяки цьому, а також переведеним реформам, у білянсі за 1934 рік маємо вже зиск 101.79 зол. Хоча готівковий кредит з року 1932, розбитий у білянсі за рік 1934 на готівковий і векслевий, не зменшився, то проте загальна сума зобовязань зменшилася на 6.628.53. Нещастям „Червоної Калини" є (як в усіх книжкових та часописних українських видавництвах) довжники: їх було у 1933 році на суму 71.826.90 зол., у 1934 р — 76.679.60 зол. Великим тягарем є для видавництва запас старих книжок, виказаний у білянсі на 1934 рік ще на 68.679.41 зол. Одна і друга позиція — це заморожений капітал, який міг би не тільки поставити „Червону Калину" на ноги, але й перетворити її просто на періодичне книжкове видавництво з редакційним пляном відразу на довший час і більшу скількість книжок (адже нема ще у нас ані історії УСС, ані СС ані УГА!).

Незвичайно відрадне явище, це активний білянс „Літопису Червоної Калини", безперечно поруч із „Життям і Знанням" (хіба ще чисто літературні періодики „Ми" і „Назустріч") найкращий український журнал. Спирається він на невеличку скількість 1500 передплатників, яких проте досить, щоби при мінімальних коштах редакції та адміністрації і даровій співпраці щирих прихильників журналу втримати його на активному білянсовому рівні. Зате через надмір ріжних календарів традиційний Календар „Ч. К." перестав бути багатим дохідним щорічним джерелом і прелімінар на 1935 рік передбачує з нього ледви 760 зол. чистого зиску.

Рік 1935 є взагалі роком переломовим. Назовні видно це в тому, що управа передбачує видати до кінця цього року 4 книжки (в мин. році лише одна), з того у друку Спомини ґен. Тарнавського; окремо в цьому році появиться прегарний Альбом УСС, редаґований спеціяльно створеним Комітетом.

Загальні Збори „Червоної Калини", що відбулися вчора 28. червня, у домівці „Молодої Громади", зібрали як на літню відпусткову пору і страшну спеку та загальну байдужність наших людей до подібних зборів, розмірно дуже поважну скількість осіб: 42 крім Управи. Це свідчить, що дійсно членам Кооперативи „Червоної Калини" та установа лежить на серці. Головував голова Надз. Ради **д-р Степан Шухевич.** Широкий і дуже цікавий звіт склав **дир. Осип Навроцький:** з його звіту можна було довідатися про цілу мізерію сучасного українського книжкового ринку та про геройську муравлину роботу, яку ведуть наші видавництва, що глядять на свою працю, як на культурницьку місію. Особ-

диво болюче вразила слухачів напр. така подробиця, що колишній американський ринок, який відбирав по 3.000 календаря „Червоної Калини" і по кількасот прим. книжок — майже зовсім відпав (бере яких 200 прим. календаря та й говідпав (бере яких 200 прим. календаря та й го-ді). Чи винувата тут лише американська кріза, чи може й діяльність деяких чинників на україсько-американському терені, яка в наслідках довела до того, що наші громадяни в Америці стали байдужими до найкращих національних справ у краю... Широкий і надзвичайно прихильний звіт ревізійної Комісії, з ріжними діловими порадами і вказівками склав дир. П. Кривуцький.

У дискусії забирав м. і. кількакратно слово д-р Лопатнюк, який м. і. висловлював сумніви щодо реального характеру преліміnaря на 1935 рік, та який проте, після всіх отриманих вияснень, підтримав внесок на абсолюторію. Збори дали абсолюторію Управі одноголосно. Тому, що д-р Вас. Лопатнюк і п. В. Лукашевський зреклися членства в Надз. Раді, Заг. Збори вибрали на їх місце дир. С. Магаляса і ред. І. Кедрина-Рудницького.

Знеславлення історії нашої церкви.

„Вінець" целібатної реформи.

IV.

МАНЕВР ЗІ СОБОРАМИ.

Ми вже згадали, що на І. вселенському соборі в Нікеї 325 р. латинські делегати поставили внесок про обовязковий і загальний целібат клиру, однак він перепав. Безсумнівне, що Отці нікейського собору радо бачили між священиками безженних і здержливих, всетаки не пішли за прикладом провінціонального ельвірського собору і не вважали за вказане проголосити целібат за обовязковий. Чому? з яких мотивів? Цілком певно з того мотиву, що його й висказав головний промовець проти внеску латинян еп. Пафнутій; о. Мартинюк також наводить його: „бо трудно сподіватися, щоби загал мав настільки моральної сили, щоби бути вірним свому **обовязкови"** (80). — Пафнутій сказав: „щоб нести те **ярмо"** (так цитує історик Сократ з V. в.). Алеж той самий мотив мусів стояти перед очима також ельвірському соборові, а всетаки той мотив не був рішальний для цього собору. **Чому?**

Ось тут розстайна дорога між психічними реакціями латинян і греків, що так клясично виявилася на соборах у Ельвірі і в Нікеї. В Ельвірі були зібрані самі латиняни, в Нікеї більшість собору складали східні епископи, передовсім греки чи погречені (зґеленізовані). Там прийшла до вислову **латинська вдача, тут грецька.** Коли з 12 присяжних суддів при голосуванні 7 каже „винен", а 5 каже „невинен", то та ріжниця спричинена ріжницею їх вдач, де приходить до вислову не тільки розум, але й чуття та совість. Не якесь інакше розуміння св. Письма і не якась відмінна апостольська традиція зробила те, що в західній Церкві принявся загальний і обовязковий целібат духовенства, тільки спричинила це **ріжниця у грецькій і латинській вдачі.** Власне нікейський собор дав перший наймогутніший і найбільш авторитетний вислів грецькій вдачі, коли відкинув внесок латинян, щоб зобовязати весь клир до целібату.

Та для о. Мартинюка не те мірodатне, за чим нікейський собор **обстав,** тільки те, що собор **відкинув.** Льоґіка навиворіт!

О. Мартинюк тріюмфує: „І дійсно, дуже великим се доказом, якої великої ваги є питання про міру повздержности в духовнім стані, коли його порушено зараз на першім і найславнішім вселенськім Соборі. А зі змісту предложеного до ухвали проекту виходить також ясно, як загальним і глибоким було переконання, що священичому станови не пристоїть супруже поняття. Бо якби в Церкві від самого її початку не було такого загального пересвідчення і якби те, що проект в собі містив, не було загальною в Церкві практикою, то певно ніхто з учасників сього великого Собору не був би посмів виступити з таким предложенням" (81). Та якщоб це дійсно так було, як о. М. арґументує, то чомуж нікейський собор не затвердив того „загального" звичаю? чому відкинув внесок латинян? О. Мартинюк, суґеруючи нікейському соборові свої вигадки, і тут ніби находить корисну для себе розвязку. По наведених словах зараз надовязує: „І се предложення дійсно не стрінулося зі замітом іновації, лише з гадкою розваги еп. Пафнутія, **що ще не пора** (підкресл. наше) санкціонувати повагою вселенського Собору сей існуючий в Церкві звичай" (81).

А для ельвірського провінціонального собору **вже була пора?** А якийже із пізніших вселенських соборів у І. тисячелітті ухвалив те, що перший вселенський собор, за вигадкою о. Мартинюка, ніби відложив на пізніше? **Греки завсіди стояли на тому становищі в справі целібату духовенства, яке заняв був І. нікейський собор.** Отже дуже собі фантазує о. Мартинюк, коли пише: „По намірам св. Духа, як бачимо з дальшої історії св. Церкви, засадничою нормою у виборі кандидатів до священичого стану мав бути цілковито безженний їх стан, а тим самим вибір зі жонатих, згідних жити по рукоположенню в повній повздержности (як звучав зміст проектованого під ухвалу канону), мав бути в історії Церкви тільки переходовим і виїмковим. Не відповідало отже повазі сего першого вселенського Собору, щоби ухвалені і установлені ним канони мали в Церкві лише часове значіння — а на загальну норму безженности не позволяв ще тодішний стан Церкви. Бо був се час, коли Церква приймала раз-у-раз на своє лоно новонавернені поганські племена і для них треба було установляти священиків вибраних з поміж них самих. Серед таких обставин відповідних до справовання священичого уряду находила Церква звичайно між батьками поважних родин, котрих старший вік, життевий досвід, образовання і становище підпомагали молоду християнську громаду в пошановзнню священичої гідности. А щоби й такі принявшися священичого уряду почувалися до обовязку відказатися від дальшого супружого пожиття, вистарчала загально знана під тим оглядом практика Церкви, започаткований Апостолами звичай і увага епископів у приділених їм областях" (82).

Так о. Мартинюк **переговорив** еп. Пафнутія: для нікейського собору ніби не те було рішальне, що Пафнутій говорив, а те, що о. Мартинюк говорить!

Льоґіка навиворіт! Алеж нові народи навертaлися в Европі на христ. віру аж до XIV. віку, а всетаки латинська Церква ввесь час форсувала целібат — зовсім інакше ставилася до тої справи, ніж І. нікейський собор і грецька Церква. Значить, що той момент, яким о. Мартинюк хоче охоронити нікейський собор перед „нечестю" чи „неприличністю", в дійсності не був мірodатний ані для Отців нікейського собору, ані для латинської Церкви. О. Мартинюк фантазує собі, що тип жонатого священика затвердив щойно трульський (царгородський) собор з 692 р., а це бере він за прояв схизми. Він пише: „Доки Схід і Захід були однаково католицькими, доти ідея священичої безженности жила і розвивалася однаково в обох сих Церквах (249). „Але як лише почав зарисовуватися роздор Сходу від Заходу, роздвоїлось також русло історії священичої безженности" (87). „Що зпід міри священичої чистоти, подиктованої примірoм Апостолів і первісним християнським духом, виломлювалася догма клиру, факти, що, як сказано, трафлялися то тут то там однаково в цілій Церкві: у східній і західній, раз більше, раз менше в міру обниження живої віри і духа ревности. Але захитати сам звичай і потягнути за собою право, виборoти правосильне, **законодатне обниження первісної висоти міри священичої чистоти,** припало сумній долі Східної Церкви".

„Сего авторитетного, законодатного обниження міри що до повздержности у священичому стані, принятої правосильним звичаєм від апостольських часів у цілій Церкві, довершив Синод Трулянський" (87). „Хотяй Трулянського Синоду Апостольський Престіл, як сказано, не потвердив, то однак його постанови, особливо ті, що відносилися до подруж священиків, стали у практиці загальними на цілім Сході. Перепинити сеї практики Намісники Христові не мали змоги, бо хоч тоді Схід ще не був формально відірваним від Апостольського Престола, але духом схизми вже загально заносило на цілім Сході, як се слідно з поведення самого Трулянського Синоду" (92).

Яке це все тенденційне й ненаукове! Якщо вже о. Мартинюк завзявся посунути схизму аж там, де зачинаються канони, що виразно признають жонате духовенство, то повинен був посунутися значно ближче до апост. часів. Кан. 26 „Апост. Канонів" каже: „Приказуємо, щоб з тих які вступили в клир **безженними,** тільки четці і півці могли женитися, якщо схочуть". Значить, що **в клир вступали також жонаті, а канон не передбачує для них здержности.** Це ще ясніше видно з кан. 10-го анкирського собору з 314 р. (Анкира, нині Анґора в Малій Азії), який каже: „Ті, що поставляються (рукополагаються) на діякона, якщо при самому поставленні заявили і сказали, що вони будуть женитися і не можуть без того обійтися, такі, **коли потім оженяться,** нехай залишаються у своїй службі, бо мали дозвіл від епископа; але інші, які замовчали би про це і приняли рукоположення з тим, що будуть жити безженні, а потім оженилися, нехай будуть віддалені від діяконської служби".

Ось це справжній контраст до постанови ельвірського собору. Анкирський собор, хоч врештою дуже ригористичний, дозволяє діяконам женитися навіть по рукоположенні (це опісля зніс трульський собор). А при такому каноні ані мови не може бути про загальний звичай здержности у священичих подружжях. І це ділося в тому самому часі, коли ельвірський собор вирішив щось зовсім протилежне.

О. Мартинюк **належить до тих „восточних",** що відорвали своє серце від восточної церкви і думають, що будуть тим чистішими католиками, чим більше будуть знеславляти східну церкву. Як усі такі типи, він знає тільки одно деклямувати: „Зі східним обрядом ми приняли і всі слабости Східної Церкви, між ними й установу трулянського собору про жонате священство, а згодом — і саму схизму" (155). Та по розвіянні його вигадок справа виглядає зовсім інакше. Свої слова **„припало сумній долі"** о. Мартинюк повинен був висказати не на адресу Східної Церкви і трульського собору, **але на адресу св. Письма,** бо це в дійсності св. Письмо своїми словами **„муж одної жінки"** найбільш авторитетно і законодатно визначило міру щодо здержности у священичому стані. Значить, зі становища о. Мартинюка **схизма в церкві зачинається св. Письмом Нового Завіту!** Та годі, щоб через недоука о. Мартинюка вважали св. Письмо за схизматичне — схизматиком є о. Мартинюк.

Єремія Теольоґ

(Далі буде.)

Повітова конференція УНДО в Белзі.

Дня 27. ц. м. відбулася в Белзі повітова конференція УНДО. Наради відкрив о. декан *Іларій Ґела* та покликав до президії *о. Юрія Менцінського* на провідника, п. *Василя Коваля* на заступника і п. *Петра Дзіка* на секретаря. Відпоручник Центрального Комітету УНДО посол *Зиновій Пеленський* виголосив довший реферат, у якому представив сучасне положення в світі й у краю. Здав звідомлення з праць УПР та вказав на наші найближчі завдання. В свому рефераті підніс в першу чергу вагу національного обєднання в теперішній хвилі. По рефераті вивязалася довша оживлена дискусія. Представники з місць давали запити так на справи загальні як також не меншу вагу звертали на справу самоврядування. На закінчення нарад вибрано Повітовий Народній Комітет, в якого склад увійшли слідуючі особи: о. Іларіон Ґела, о. Юрій Менцінський, інж. Корнило Бородайко, о. Мирослав Ріпецький, п. Андрій Федина і п. Музика Іван. Комітет поведе дальше працю в своому повіті.

25 літ на стійці.

(Ювилей Філії „Просвіти“ в Ярославі.)

Дня 27. червня ц. р. почалося це свято *Богослуженням*, а потім панахидою за померших членів Т-ва „Просвіта“ і прегарною змістовою проповіддю про велике значіння Церкви і „Просвіти“ в Ярославщині.

З черги прийшла Святочна Академія, яку відкрив коротким, сердечним словом основник і 25-літній голова філії о. канонік *Кипріян Хотинецький*. По відіграні святочної пісні орхестрою з Ярославя, відповідну промову-реферат виголосив голова Матірної „Просвіти“ *д-р Іван Брик*. У промові дав перегляд дотеперішньої праці „Просвіти“, підчеркуючи її ясні й сумні хвилини, добрі сторінки й недостачі. Ствердивши добру волю та працьовитість усіх виділів філії, сильними, переконливими й сердечними словами візвав усе інтелігентне громадянство Ярославщини помагати філії в її тяжкій праці, а головно розвивати й удосконалювати цю працю на місцях. Ярославщина має незалежної інтелігенції дуже мало. Відсоток молоді у порівнанні з передвоєнними часами є теж незначний. Отож весь тягар праці паде в головній своїй частині на духовенство. Горячим апелем до єдности і до сповнення громадського обовязку, закінчив голова свою промову, яка на присутніх зробила велике вражіння.

Дуже гарно вивязалися і хори, а саме мішаний хор з *Лежахова* під дириґентурою *Осипа Домчака* та мужеський хор з *Полнятич* під дириґентурою і фортепяновим акомпаніяментом енерґійної *Над. Ярківної*. Ця точка викликала правдиве одушевлення, бо була виконана оріґінально і під оглядом музичним зовсім добре. Зі зрозумінням і чуттям голова читальні в *Частковичах Осип Івоса* віддеклямував вірш М. Старицького: „До молоді“. Так само добре випав і концерт духової орхестри з Ярослава.

Устний привіт від *Парляментарної Репрезентації* виголосив *посол д-р Володимир Загайкевич*, віддав пошану праці та щирими словами візвав Ярославщину до дальшої завзятої, витревалої праці з вірою в кращу майбутність. Інші привіти, які наспіли від численних філій „Просвіти“, від місцевих орґанізацій і особисто від людей, що були колись звязані своєю працею з філією, були на святі відчитані і зробили помітне вражіння. Свято закінчила інсценізація вірша Юри Шкрумеляка: „Привіт „Просвіті“. Інсценізацію виконав дуже ефектовно невтомний та ідейний освітній робітник, урядовець філії *п. Юрко Конистянський*. Свято закінчилося обідом, на який прибула теж і Вп. сенаторка *Кисілевська*. Вона приїхала на це свято прямо аж зі Солотвини та на жаль із незалежних від себе причин на саму Академію не вспіла приїхати. У сердечній атмосфері промовляли гості і місцеві громадяни та доповнювали те, чого на Академії не було часу сказати.

Саля була виповнена битком інтеліґенцією Ярославщини — головно духовенством та молодим поколінням зі сіл. І це є добрий знак. На жаль селян не було багато, бо свято випало у часі гарячих робіт коло сіна. Це сталося тільки тому, що староство не дало дозволу на свято в дні 29. червня з огляду на „свято моря“ і ювилейний Комітет був змушений це свято пересунути на день досить недогідний.

З нагоди ювилею видала філія дуже цікавий, багато ілюстрований *Альманах*, в якому міститься коротка історія філії, статистика читалень, читальняних бібліотек, читальняних зборів, членства жінок, коротка історія Ярослава, посмертна згадка про дир. школи в Павлосьовій пок. *Юрія Шумського*, визначного, незвичайно діяльного члена філії, відповідно дібрані поезії й оповідання.

Коли зважити, яке велике значіння буде мати для Ярославщини оце Свято — треба справді висказати щире признання усім тим, що те Свято зорганізували і в ньому взяли діяльну участь.

ПРИСУД НА КОМУНІСТІВ.

БЕРЛІН, 29. 6. ПАТ. Перед трибуналом у Берліні закінчився вчора процес пятьох комуністів, які перед приходом до влади націонал-соціялістів кермували тайними комуністичними арсеналами зброї. Головним керманичем був Цімерліх, який відбув у Москві спеціяльний курс військового і політичного вишколу. Велику ролю відограв теж його помічник Льобер, член „спартаківців“, який зорганізував і вдержував тайні магазини зброї і муніції в середущій Німеччині. Цімерліха і Льобера засудив трибунал по 10 років вязниці, двох інших по 9 років вязниці, одного на 7 років.

Лугове свято у Львові.

Останній комунікат Головної Старшини „Великого Лугу“ в справі свята.

I. ПРОГРАМА СВЯТА.

В 11. год. передпол. Полева Служба Божа і проповідь.

Промова відпоручника Великого Лугу. — Все в Луговому Городі.

В 12. год. вполудне вируше похід з Лугового Городу і перейде вулицею ...лецькою, Ленартовича, Потоцького, Сикстуською, Словацького, Маршалківською, Міцкевича площу св. Юра, де відбудеться дефіляда Луги з поворотом до Лугового Городу вулицями ...рпінського, Листопада, На Байках, Мурарською, Шимоновичів, Іоськовича, Вулецькою.

В год. 4 пополудні:

Лугові вправи в Луговому Городі:

1) Вправи луговичок хустками.
2) Вправи луговиків палицями.
3) Мішані вправи малих львиків (-чок).
4) Година руханки львівских луговиків.
5) Вправи луговичок — ...нитва.
6) Мішані вправи луговиків і луговичок.

Роздача нагород.

7) Ритмічні вправи малих луговичок.
8) Вправи львівських луговиків кулями.
9) Вежі.

В понеділок 1. липня 1935 Легко-атлетичні змагання. Початок в год. 15. пол.

II. ПОЛЕВА СЛУЖБА БОЖА.

Полеву Службу Божу відправить Вс. о. ігумен Чина оо. Василіян о. Йосиф Лучинський в асисті запрошеного духовенства.

Проповідь виголосить Преосвящений Єпископ о. Іван Бучко та поблагословить Лугове Товариство.

III. САНІТАРНА СЛУЖБА.

Санітарну службу на час цілого Лугового Свята в Луговому Городі й у поході повнитиме член „Великого Лугу“ разом із санітарним луговим персоналом д-р Мальчик Олександер, даючи до диспозиції своє власне санітарне авто й усі потрібні медикаменти.

IV. ПРИЛЮДНА ЗБІРКА.

Підчас Лугового походу вулицями Львова збиратимуть уповноважені громадяни жертви на потреби Лугової Орґанізації.

Сподіваємося, що наше жертволюбиве й патріотичне Громадянство не поскупить, хочаб і найменших пожертв для нашого національного Руханково-Спортового Товариства.

V. ВСТУП НА ЛУГОВЕ СВЯТО.

Пригадуємо ще раз нашому Вп. Громадянству, що вступ на Полеву Службу Божу, що відправиться в Луговому Городі в неділю 30. червня в 11-ій год. передполуднем, вільний. Також вільний вступ на легко-атлетичні змагання, що відбудуться в понеділок 1. липня в Луговому Городі.

Вступи платні тільки на попис лугових вправ, що відбудуться в неділю 30. червня в 4-ій годині пополудні.

Ціни місць оголошені в афішах.

VI. ПРИВІТИ.

Письменні привіти приймає Канцелярія „Великого Лугу“ (Львів, вул. Коперника, ч. 5).

VII. КАСОВІ БОНИ НА ЛУГОВЕ СВЯТО

Для вигоди тих Вп. Громадян міста Львова, що випадково моглиб опинитися в дні 30. червня без готівки, видаватимуть скарбники Лугу при вступі до Лугового Городу касові бони.

Бони виглядають так:

КАСОВИЙ БОН ЛУГУ	КАСОВИЙ БОН ЛУГУ
на . . . . зол. . . . . гр.	на . . . . зол. . . . . гр.
Імя і прізвище	
Точна адреса	

Хто при касі покаже цей бон, дістане білет вступу на ціле свято. На обидвох боках треба підписатися читко й подати свою адресу.

Відрізок касового бону може залишитися в касі, коли вже хто дістане білет, але можна затримати його при собі для зложення жертви при вписі в памяткову книгу. Тоді на цьому відрізку треба виповнити квоту, читко підписатися й подати точну адресу.

В днях 3—5. липня обійдуть курсори Лугу власників бонів і заінкасують у них готівку.

Алькоголь і наше студентство.

Нарід, що сягає по прийдешнє — мусить бути здоровий і тверезий. Пропаґатором ідеї національної тверезости й здоровля серед молодого покоління вже від кількох літ є ССА. Секція ця тісно співпрацює з Централею Т-ва „Відродження“ (кожночасний голова Секції засідає в Головній Раді Т-ва).

Тоді, коли численні села, — пізнавши зрадливість пияцького налогу переводять у себе протикорчемні плебісцити, — визволюються з кайдан давнього ворога, коли вже гуцули й волиняки проводять мясниці без алькоголю, важним завданням Відродження стало звернути увагу *на молодь* і то в першу чергу на провідні її ряди — на українське студентство. Для цієї акції створено перед 4 роками СУСА. Воно це під умілим проводом молодих ідейних людей з енерґією приступило до праці. Методи відродженецької пропаґанди серед студентської молоді були ріжнородні. СУСА впливала на студентський загал або безпосередньо — (популярні виклади, протиалькогольні курси та виставки, студентські анкети, плебісцитові листки й т. п.) або посередньо, себто навязуючи контакт і співпрацю з цілим рядом студентських ідеольоґічних і професійних орґанізацій. Здорову відродженецьку ідею скоро спопуляризовано серед здорової української студ. громади, а вислідом живої пропаґанди були протиалькогольні резолюції на IV. Студентському Конґресі (1933). Між національними обовязками українського студента — найшов своє місце беззастережний бойкот монополевих отрут. Друкованими відозвами, листами, обіжниками старалася СУСА поширити свої впливи на цілий край і покрити його мережею абстинентських гуртків при філіях студентських орґанізацій у краю. Дальшим важним завданням СУСА це вишкіл і достава для „Відродження“ відповідних студентів-прелеґентів, — свідомих і активних пробоєвиків відродженецької ідеї.

У перших роках діяльність СУСА була жива й ріжноманітна і мала очевидний успіх. Зате в останньому часі — враз із загальною павперизацією студентського життя — завмерло життя і в СУСА. Останні Звичайні Загальні Збори, що відбулися 6. червня ц. р. у домівці „Відродження“ мали замісць 60 членів ледви 9-ох!

Звіт голови Т-ва т. Літинського дав сумний огляд повної байдужости студентського загалу для абстинентської проблеми. Швидко забулися резолюції конґресів і анкет. Люди безсоромно ламають свої заяви абстиненції, голосно подані колись у пресі. Слова і поклики тверезої пропаґанди не находять послуху ані зацікавлення серед української молоді. На гарячі заклики і переконування більшість молодих людей позіхає. Одночасно члени СУСА властиво перестали бути членами, занедбали обовязок вплачування мінімальних вкладок (0.50 зол. річно), перестали цікавитися ідеєю, не шукають звязку з Т-вом.

Провінціональні кружки навіть не відповідають на листи і не присилають звітів. Либонь закінчили своє існування. Зпоміж виділу Секції працював жертвенно лише голова й двох членів, решта виділових це *паперові фіґуранти*, а через свою байдужість попросту шкідники для ідеї і Товариства.

Ролю рефератового поготівля для „Відродження" супроти інертности СУСА обняло в звітовому році й успішно держало Т-во Українських Студентів Медицини і Фармації „Медична Громада".

Невеселі думки викликав у присутніх звіт минулорічної діяльности. Мимохіть вигринула в дискусії думка, чи не краще Секцію розвязати, ніж має вона оставати надалі лише паперовою організацією і бути зайвим балястом для кількох людей. Одначе 36 станули на становищі, що саме тепер, саме серед загальної байдужости і безголовя — не вільно покидати праці, але енерґією треба підсилити відродженецький вплив на молоде покоління.

Головою СУСА вибрано *Олесницького Богдана*, студ. медицини; у склад виділу ввійшли: Кузьмович М. студ. мед., Рогожа Р. студ. політехніки, Соловка студ. прав, Бережницький студ. філ., Домбрівка Д., Пирожинський А. студ. мед. Заст. членів виділу: Колтунюківна Л. студ. політехніки, ...винський Я. абс. торг. акад.

Склад виділу, якого увійшли представники поодиноких студ. товариств дає надію на оживлення діяльности і тіснішу співпрацю СУСА з іншими студ. організаціями.

б. о.

Правні поради.

Поступовання у випадках домагання евікції (відповідальности) при купні-продажі тварин.

Всім відомо, що тварина має велике значіння в сільськім господарстві не лише як необхідний інвентар при управі ріллі і постачанні поживи, але також як засіб для здобуття потрібного для хлібороба гроша на сплату довгів чи податків. Брак досвіду, незнайомість законів, а часто легкодушність селянина з одної сторони, а несовісність торговців худобою з другої, є причиною, що селянин замість сподіваного приходу, зазнає часто при торгівлі тваринами дошкульних втрат, а в додатку наражує себе ще на коштовні судові процеси. Щоби тих страт уникнути, треба при купні і продажі тварин зберігати слідуючі правила:

В першу чергу слід устійнити, хто зпосеред тих, що торгують з нами худобу на торзі — є дійсно купцем чи продавцем. Має це для можливого процесу рішаюче значіння. Відомо нам, що на торговиці крутиться ціла хмара ріжних посередників, які торгують ціну, захвалюють тварину, посередничать у підступних штучках обманства, а тимчасом дійсний купець чи продавець, стоїть із боку, незнаний для хлібороба. Часто-густо „прибиває" купно людина, що не є власником, а продає тварину за фальшивим (підставленим) пашпортом, щоби пропасти без сліду. Селянин, який набув на торзі хору штуку або з утаєною хибою (ганчем), не знає потім, кого має потягнути до судової відповідальности, — а нераз щойно підчас процесу довідується, що завізвав до суду посередника, а не дійсного продавця-власника худоби чи коня. Справа програна з коштами, а тимчасом пропав речинець, в якому можнаб доходити права проти дійсного продавця. Так само при продажі треба устійнити особу купуючого. Як у першім так і в другім випадку потрібно випитати, хто зпосеред тих, що торгують із нами, є купуючим чи продавцем і провірити це при помочі пашпорту, військової книжечки, „доводу" особистого, а то й через свідків. Все те записати собі на карточці і сховати. Відповідальність продавця за непридатність тварини до вжитку чи то з причини утаєної хороби чи каліцтва (ганчу) та інших недомог, називаємо **евікцією**. Значіння її полягає в тім, що продавець гарантує купуючому, що худоба чи кінь є до вжитку здатні і здорові, а в противнім випадку має обовязок звернути заплачену ціну і кошти.

Згідно із законом (кодексом зобовязань) продавець відповідає купуючому тільки за важні, головні недомагання (браки) і то лише тоді, коли вони покажуться в означенім законом часі. Час, інакше речинець (термін), протягом котрого можна судово доходити відповідальности продавця (евікції) триває шість неділь і рахується від кінця речинця евікції, установленого законним розпорядком (Міністра Рільництва враз із Мін. Справедливости). Розпорядок цей видано 25. червня 1934 (Вістник З. Р. П. поз. 505). Вичислює він головні зворотні недуги тварин і час їх евікції, а саме:

а) У коней:

1. Підпалення або дихавиця	14 днів
2. Ликавість	14 „
3. Носатина (сап)	21 „
4. Місячна сліпота	14 „
5. Колер або дійка (wartogłowienie)	14 днів
б) У рогатої худоби:	
1. Сухоти (чатка-туберкульоза)	21 „
2. Пешесть легів (zaraza płucna)	28 „
В овець:	
1. Пархи (świerzb)	14 „
2. Водна пухля (wodnica)	14 „
г) У безріг:	
1. Помір або чума свиней (pomór świń)	10 „
2. Червінка в рожа карбункулова (różyca)	3 „
3. Решетина (wągry szkodliwe dla ludzi)	14 „
4. Волосниця (włośnica trychinoza)	14 „

Час евікції (відповідальности) числиться від дня видання тварини через продавця купуючому. Нпр. для сухотки речинець евікції виносить 21 днів — то значить, що купуючий, від дня, коли перебрав корову від продавця, мусить найпізніше в часі 21 днів, установлених розпорядком і дальших 6 неділь, визначених законом, отже найпізніше до 9 (девять) тижнів заскаржити до суду продавця за зворот ціни купна під загрозою передавнення і утрати права до цього.

Придержання цього речинця, встановленого розпорядком кодексом зобовязань, не вистарчає для збереження прав купуючого. Мусить він по думці арт. 335 кодексу зобовязань до тижня від виявлення недуги тварини, повідомити про це продавця під загрозою утрати права евікції, що є рівнозначне в данім випадку з утратою заплаченої ціни купна.

Тому, коли ново куплена тварина хворіє — корисно є звернутися до ветеринарного лікаря, щоби устійнив, чи тварина не захоріла на зворотну хоробу, предбачену в згаданім розпорядку і коли ветеринарійний лікар ствердить хоробу, то треба негайно, а найдальше до тижня, повідомити про це продавця, а найліпше рекомандованим листом, затримуючи лікарське свідоцтво усебе. В противному разі продавець буде міг у суді боронитися, що купуючий, мимо, що знав про хоробу тварини — не повідомив його про це до тижня, як це наказує закон.

Купуючий не тратить прав з евікції до продавця, хочби і не придержувався тих вимог і речинців, про які сказано вище, тільки в тім випадку, коли продавець підступно затаїв перед ним хоробу тварини, або коли купуючому не є знане місце замешкання продавця. Доказати ж комусь підступне затаєння є дуже тяжко; тому, щоби оминути ці небезпеки, слід конечно перестерігати всіх вище поданих речинців.

Розуміється, що найкраще всі ці справи полагоджувати мирним способом (угодово). Звичайно „відганять" у нас продавцеві тварину по увявленні утаєної хиби по купні з загрозою, що внесуть позов до суду. Часто це помагає і продавець добровільно звертає гроші. Якщо мирний спосіб не поможе, слід звернутися до ветеринарного лікаря, а коли його свідоцтво не переконає продавця в обовязку звороту ціни купна і коштів, то необхідно вже внести позов до суду через адвоката свого довіріа.

Д-р Маріян Стахурський,
ст. ветеринарний лікар.

Загадочне душогубство.

На розі вулиць Куркової і Чарнецького розіґралася вчора коло год. 22. трагічна подія. Впало кілька револьверових стрілів, після чого прохожі знайшли на вулиці трупа молодого мужчини. Одночасно бачили, як другий мужчина втік у напрямі горішніх губернаторських валів. де щез серед нічної темряви. На місце трагічної події прибула незабаром поліція і представники слідчої влади. Стверджено, що вбитим є Володимир Мельник, 20-літній студент прав у львівському університеті. Дальше слідство ведеться.

ТАЙФУН НАД ЯПОНІЄЮ І КОРЕЄЮ.

Над Токіо і полудневою частиною Японії лютував тайфун. У місті Фукуока на острові Кюшію вода залила 25.000 домів, у Токіо 20.000 домів, в Осака 15.000 домів. Вода зірвала 14 мостів та всі телефони в Осака. В Токіо і Йокогамі відчули легкий землетрус. Всі школи позамикали. З допомогою населенню прийшло військо. В Кореї тайфун заподіяв теж багато шкоди. Тайфун захопив 60 човнів з 250 рибаками які згинули.

НОВИНКИ

— **Похорон бл. п. Ярослави Макарушкової** відбудеться в неділю **в год. 4 попол.**, а не в год. 5 як помилково подано у вчорашньому числі.

— **Найкращі лиси**, пелеринки, краватки виконує і поручає Юліян Глушевський, Львів, пл. Капітульна 3. Журнали на 1936 р. надійшли.

— **Мясарні Центросоюзу у Львові,** Ринок ч. 2, Жовківська ч. 178, Личаківська ч. 50. 27-30

— **Поклади срібла коло Борщева.** В околиці Борщева, коло села Ґермаківка натраплено на полях тамошніх селян на руду, що має в собі багато срібла. Після точнішого розсліду, готові повстати в Борщівщині копальні срібла. Є це саме ті околиці, які не купують інших солодощів, лише вироби Фортуни Нової. 1716

— **Іспит зрілости в приватній коед. ґімназії Р. Ш. в Рогатині.** В днях 12—22. червня ц. р. відбувся іспит зрілости в рогатинській ґімназії під проводом п. Володислава Даєвського, директора державної ґімназії в Рогатині. Іспит зрілости склали абітурієнти (-тки): Бігус Ірина Ярослава, Вишиваний Василь, Гармацій Михайло, Дорош Володимир, Кузьма Гонорій, Ліуш Іван, Процик Олекса, Стойко Богдан, Теліщук Омелян, Шараневич Григорій, Шафранський Богдан. При письменному іспиті репробовано 3, при устнім 4 учнів (-ниць).

— **Кравецькі ґімназії.** Міністерство освіти оголосило розпорядок у справі організації фахового шкільництва та жіночих кравецьких ґімназій. Вони мають 4-літню науку і є другим програмовим щаблем вселюдної школи. Програма обіймає кравецтво мужеське разом з жіночим (мужеські школи) або спеціяльне жіноче (школи жіночі).

— **Реактивування суспільних опікунів.** На засіданні міської комісії здоровля і суспільної опіки рішено реактивувати встанову суспільних опікунів, наділяючи їх ріжними повновластями. Проектується у Львові 40 опікунів, між ними 12 радних, інші будуть покликані з ріжних суспільних і гуманітарних організацій.

— **Посвідки смерти безплатні.** З днем 1. липня входять в життя нові приписи про посвідки смерти, видавані лікарями та про стверджування причин смерти. Урядування, звязане з виставленням карти смерти, є безплатне, тому не вільно домагатися за це якоїнебудь винагороди.

— **Обниження іспитових оплат.** Міністерство освіти обнизило оплати для вчителів вселюдних шкіл при складанні іспитів. Оплату за практичний іспит для тимчасових учителів зменшено із 60 на 50 зол.

— **Радієві голосники без дозволу.** Міністерство справедливости ствердило, що адміністраційна влада неоднаково ставиться в справі дозволя на радієві голосники, бо деякі староства вимагають окремого дозволу на такий голосник. Тепер міністерство вияснило, що не можна утотожнювати поняття публичного льокалю з публичним місцем. Дозвіл на уставлення голосників потрібних в місцях публичних а не в льокалях. Тому не вільно вимагати дозволу на голосники в каварнях, ресторанах, товариствах і т. п.

— **Як старатись про податкові полекші на випадок стихійних нещасть.** Часті градові бурі та інші стихійні катастрофи приносять хліборобам великі шкоди. Державний уряд обовязаний признати їм податкові полекші, одначе про це повинні памятати найперше ті, що потерпіли шкоди. Тому до вісьмох днів від часу, як повстала шкода, треба внести самому або збірно подання до скарбового уряду, зазначуючи точно кого (адреса), коли і яка постигла шкода. Коли пишеться збірне подання, треба навести дані від кожного окремо і кожний пошкодований мусить особисто це подання підписати. Треба подати, за котрих парцелях і в яких розмірах сталася шкода. Після жнив треба внести друге письмо до скарбового уряду і подати висоту шкоди, а саме: кілько пошкодований надіявся зібрати, а скільки справді зібрав, і просити уряд, щоби відписав податки. Уряд відписує податки тільки тоді, коли шкода доходить бодай до 20 проц.

— ***Дальші редукції* в обезпеченях!** У львівській суспільній обезпечальні звільнено з днем 1. липня ц. р. 20 лікарів і 80 службовців. Між звільненими лікарями є спеціялісти, тому редукції викликали загальне здивування. Про подібні редукції повідомляють з Варшави, Лодзі та інших міст.

— ***Львівська хроніка.*** В Алеї Фоша арештовано 29-літню вчительку Етті Ліфшіц, що пробувала виголосити комуністичну промову до робітників, які вертали з варстатів. — Вязничний сторож застрілив на Погулянці вязня Казимира Висоцького, що втік недавно з Бригідок і не дав зловитися. — Поліція розписала стежні листи за ем. ротмістром Стефаном Артвінським, що допустився грошевих зловживань.

— **Мандрівка грому.** Підчас бурі в бохенському повіті ударив грім у дім Влад. Лаха в Соболеві. Грім пробив дах, крізь стелю впав до кімнати, звідси по телефонічнім дроті дістався до шинкарської кімнати, де находилося 15 стрільців, окружив кімнату довкола, перейшов до кухні, звідтіль до сіней і крізь виставший цвях в підлозі щез у землі. З людей не потерпів ніхто.

— **Знову комірник дефравдант.** У Варшаві арештовано комірника 8-го ревіру Теофіля Мечинського під закидом дефравдації. Вже давніше підчас контрольної ревізії стверджено непорядки в його канцелярії й за те укарано його гривною. Однак непорядки тревали, наслідком чого Мечинського перенесено до іншого ревіру, а на його місце прийшов комірник Станкевич. При дослідах касових книг новий комірник викрив грошеві зловживання. Досі стверджено брак 15.000 зол. Мечинського арештовано.

— **З Польщі.** В Радомі застрілив постерунковий Ян Длугош, переодітий по цивільному, якогось Януша Ґадомського, що напав його на вулиці. — З причини великої спеки в Ряшеві вмерли дві особи на сонішний удар. — В Старнаві пов. Кельці до мешкання Станислави Качмаркової впали три бандити і під загрозою револьверів зажадали видачі грошей. Стрінувшись з опором, звалили її на землю і зрабували 2.350 зол.

— **Мусоліні молотить збіже.** Шеф італійського уряду виїхав 26. ц. м. на змеліоровані терени, щоб особисто взяти участь в першій молотьбі збіжа. Наперед поїхав до Літорії, положив вугольний камінь під нову цукроварню, опісля приняв дефіляду 250 робітників, що зголосилися добровільно до армії, яку висилається до Африки. З Літорії Мусоліні поїхав самоходом до рільничої кольонії Борго Пасубіо, де дві години подавав снопи до молотільні, яка в цьому часі вимолотила 9 квінталів пшениці. Зівши сніданок в товаристві кольоністів, Мусоліні відїхав до нового міста Понтинії, що будується на теренах, які донедавна були багнами. Звідсіля будівельні роботи, Мусоліні в супроводі кількох осіб удався до Сабавдії, де знову взяв участь у молотьбі. З причини страшної спеки зняв сорочку і півнагий працював до самого полудня. Опісля спожив обід у Сабавдії, де приймала його міська рада, і оглянув нові іріґаційні інсталяції, призначені до наводнення рільних теренів. У всіх містах і оселях, що повстали на давних понтійських болотах, витали і прощали Мусолінія оваційно.

— **Жиди зібрали міліон долярів.** Голова жидівського обєднання в Зл. Державах, Фелікс Варбурґ оголосив, що збірка на допомоговий фонд для жидів принесла перший міліон долярів. Варбурґ висловив надію, що збіркова акція в інших містах і державах принесе до кінця ц. р. преліміновану суму. Щодо положення жидів у Німеччині, то на його думку воно погіршилося, але й в Польщі живеться жидам тяжко.

— **Смерть генерала Фішера.** У Відні помер генерал давної австрійської армії, д-р Едвард Фішер, голосний в часі світової війни оборонець Буковини перед російською інвазією. Похорон відбувся 26. ц. м. з великою військовою парадою при участи всіх визначніших державних достойностей. Над могилою промовив ген. Данкль, відомий теж австрійський вожд з початків світової війни.

— **Повітряна комунікація Европи з Півн. Америкою.** Фабрики цепелінів у Німеччині рішили вибудувати кілька величезних повітреплавів, що будуть удержувати комунікацію між Европою і Північною Америкою. Повітряна подорож з Европи до Нюйорку і назад треватиме тільки один день.

— **Нищать перли.** Одним з наслідків світової господарської кризи є нищення перел. Щоби вдержати добрі ціни, кілька підприємств рішило знищити досить велику скількість перел. Торговці перлами кажуть, що перли, коли за довго лежать, тратять вартість, зміняючи краску та блеск.

— **При колективістичній системі.** Московська „Правда" повідомляє, що до порту в Куйбишеві надійшло 400 тракторів, щоби їх відослати дальше залізницею до Казахстану. Вивантажували їх так недбало, що 20 тракторів зовсім знищено, а більшість втратила запасні частини і стала непридатною не тільки до вжитку, але й до транспорту.

— **Ріжні вістки.** У звязку зі страченням одного вязня в болгарській вязниці у Слівені збунтувалися вязні, виломили крати і хотіли тікати. Вязнична сторожа постріляла тяжко чотирьох вязнів, з яких один умер. — В Югославії розпочалися вже жнива. Врожай пшениці дуже добрий. — В університеті в Лювені відбулася промоція кн. Оттона Габсбурґа на доктора державних і суспільних наук. — Біля Кореї затонув японський корабель „Фусан Мару" разом з залогою 25 осіб.

— **Чи „мельомани" мають право публичної критики?** У „Ділі" з 24. VI. ц. р. появилася рецензія із IV. попису Муз. Інституту ім. Лисенка, написана якимсь аматором, чи радше „мельоманом", як він себе підписує. Поминаючи те, що тії рецензії далеко до фаховости, вразили мене слова, сказані під моєю адресою й мого вчителя проф. Москвичева: „Чи не краще вибирати для учня на попис менш відповідальні твори, як концерт Брамса?!" А я запитаюся „мельомана": Колиж має грати концерт Брамса учень, який саме кінчає Інститут? А вже якби й погодитися на думку „мельомана", що це ще за скоро, то чи я, як учень, не відповів вимогам школи? Моє виконання, а також те, чи твір був відповідальний чи ні, оцінювали не якісь аматори-„мельомани", але наші поважні музики й ані один із них не висказався про мене відемно, хоч я свідомий, що в мому виконанні було багато недотягнень і що не є ще викінчене, зрештою з причини „віс майор" (брак часу, а також зміна акомпаніяторки, в останній хвилині). Міг би хтось сказати, що я не повинен був виступати, але я саме в тім році кінчив Інститут, а крім того решта учнів мого вчителя з ріжних причин не могла виступити, отже лишився тільки я один. Треба „мельоманові" знати, що я не є „мельоман", як автор, а крім того, що вчуся в Інституті, я є ще студентом музикольоґії на університеті, отже не можу мовчки поминути іронічних уваг „мельомана", бо до писання критики є фахові музики, а не аматори-„мельомани". **Богдан Бак.**

——o——

Вияснення до одного звідомлення зі судової салі.

(Лист до Редакції.)

Високоповажаний Пане Редакторе!

У числі 169. Вашого цінного часопису поміщено справоздання з процесу о. Ярослава Муровича перед Апеляційним Судом у Львові, обвинуваченого за провину зі статтей 286 § 1., 195. і 132 § 1. к. з. під заголовком „За несовісне виконання обовязку і зневагу поліції".

Як оборонець о. Ярослава Муровича, знаючи докладно процесовий матеріял, уважаю, що сам титул статті є у високій мірі неслушний, о. Муровича сильно кривдить і зовсім необоснований процесовим матеріялом.

Нема ні сліду ні доказу в актах на те, щоби о. Мурович свідомо несовісно виконував свої обовязки, чи то як священик, чи то як урядник, що веде метрикальні книги, вокрема в даному випадку.

о. Мурович, хрестячи малого Гавптмана, вже раз охрещеного в римо-кат. обряді — ділав у тій добрій вірі, що Гавптман ще взагалі не хрещений, що також приняв Апеляційний Суд, звільняючи о. Муровича від провини з арт. 195. к. з. Впис фальшивої дати уродин до метрикальних книг наступив також без сумніву лише тому, що сторони, це є мати і бабка заподали несвідомо о. Муровичеві фальшиву дату уродин. Врешті на судовій розправі докладно ствердженно, що батько і мати, слухані під присягою в характері свідків, не памятали не лише дня уродження їх сина, але призабули навіть місяць уродин.

При такому стані річи не можна зовсім твердити, що о. Мурович у вище згаданому випадку *несовісно виконав свої обовязки*, бож заподання мильної дати уродин серед обставин, як вище, не має нічого спільного зі „совісністю", вже хоч би для браку якогонебудь інтересу по стороні о. Муровича, а з вище наведеного стану річей виходить ясно, що о. Мурович ділав у блуді, якого серед даних обставин не міг оминути.

Приймiть Пане Редакторе вислови мого правдивого поважання

Д-р Шевчук Семен.

•

Від Редакції. Признаємо, що заголовок, про який мова у повищому листі, був невмісний та неоправданий. Проскочив він до друку через недогляд.

З кіна.

КІНО „КАСІНО“: „ВІДЕНСЬКІ НОЧІ“.

Віднеь — місто вальсів, шницлів, штруделів, веселих архикнязів і фіякрів. Сестрінок Франца Йосифа I., що має засісти на його престолі страх не має охоти женитись із якоюсь бридкою архикняжною. Він любить свободу і якусь мадярську аристократку. Сивий, досвідчений цісар, що розуміє 25-літнього молодця, продовжує йому його парубоцьку волю ще на 6 місяців тільки тому, що молодець закохався в молодій балетниці. Архикнязь бачить балетницю вперше і вибирає її собі як „покришку“. Так починається весела любовна історія з ресторанчиками, піснями, балетами, Пратером і кількома комічними дієвими особами, необхідними у такій оперетковій забаві в престіл і кохання. Головну ролю архикнязя грає Рамон Новарро, солоденький і сентиментальний як закоханий студент; його партнерка Меркель має дуже гарні очі та добрий голос.

Дописи.

ЧОРТКІВЩИНА.

Лугове свято у Струсівці. Невеличке село Струсівка може похвалитися перед іншими селами своїм Лугом, що існує щойно рік. Вперта праця одиниць зробила те, що такого Лугу може Струсівці позавидувати кожне село. Луг має тепер 70 вправляючих членів і вправляючих так, що хочеться дивити. Дня 23. п. м. уладила Струсівка районове Лугове Свято. Почалося воно Службою Божою, на якій проповідь виголосив о. Чубатий, парох Чорткова. Опісля відправилась панахида за померших членів Великого Луга. — Пополудні відбувся на площі коло читальні Просвіти у Струсівці фестин з вправами Лугів, місцевих і доокличних сіл. Після вправ була дефіляда Лугів перед Луговою Старшиною і священиками. В часі фестину виголосив голова Повітового Луга з Чорткова Василь Шкварок реферат про значіння і ціль Лугової організації. Свято полишило у всіх учасників дуже гарне враження.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

Ол. Цинкаловський: ВОЛИНСЬКІ ДЕРЕВЛЯНІ ЦЕРКВИ (XVII—XVIII СТ.). Львів, 1935. Відбитка з „Життя і Знання“. Стор. 16. форм. 16-о.

Степан Перський: ПОПУЛЯРНА ІСТОРІЯ Т-ВА „ПРОСВІТА“ У ЛЬВОВІ“. З ілюстраціями та поіменним покажчиком. Видання Т-ва „Просвіта“ ч. 780. Стор. 268. форм. 8-о.

ЖУРНАЛИ.

ЛІТОПИС ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ, ілюстрований журнал історії та побуту. Річник VII. Число 7—8. Львів, липень — серпень 1935. Зміст: Прорив (Анатоль Курдидик). — З XIV. Бригадою на Вел. Україні (Яр. Гриневич). — Зимовий похід (Дм. Паліїв). — З мотикою на сонце (Ол. Николаєвич). — Сторінка з альманаху УСС. — Ст. Мороловицький-Морозенко (Проф. Кордуба). — Втрати Белзчини у визв. війні (С. Г.). — Як розкозачували бужське військо (С. Федоров). — 16 місяців у рядах київських Січових Стрільців (Ів. Вислоцький). — Історія 8-ої Галицької Бригади (Д-р І. Карпинець). — Бібліографія.

ЖІНОЧА ВОЛЯ, часопис для сільських господинь. Р. IV. Ч. 13. Коломия, 1. липня 1935.

КОМАР, тижневик сатири й гумору. Рік III. Ч. 26. Львів. 30. червня 1935.

УКРАЇНЦІ!
КУПУЙТЕ ТОВАР ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЩО ОГОЛОШУЮТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРЕСІ.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Міський Театр.

Неділя, 30. VI. год. 8 веч. „Школа податників“.
Понеділок, 1. VII. Нечинний.

Театр Різнородностей.

Неділя, 30. VI. Нечинний.
Понеділок, 1. VII. год. 8 веч. „Школа податників“.

Кіна.

АДРІЯ: „Долина тривоги“, „Страшна ніч у Зоо“.
АПОЛЬО: „Фраскіта“.
АТЛЯНТИК: „Гармонія“ (большевицька муз. комедія) „Світ залюблений“ (амер. комедія).
ВАНДА: „Пісня пісень“, та „Зле кохана!“
ҐРАЖИНА: „Мушу бути молодий“.
КАСІНО: „Віденські ночі“.
КОЛІСЕЙ: „Вбивство в Трінідаді“, ревія „Останній раз бавимо вас!“.
КОПЕРНИК: „Упадок Дон Хуана“ (Дуглас Фербенкс).
МАРУСЕНЬКА: „Нічне життя богів“, „Добра ворожка“.
МІРАЖ: „Весняна парада“ з Фр. Ґаль.
МУЗА: „Білі люди“, „Все жарт“.
ПАКС: „Голгофта“.
ПАЛЯС: „Нескоплений“ (на осн. Ед. Веласа), „Людина без лиця“.
ПАН: „Не хочу знати хто ти“.
РАЙ: „Азбука кохання“ з Димшою та Круковським.
СВІТ: Нечинний.
СОНЦЕ: Збещещена“ та ревія.
СТИЛЕВЕ: „Ганка“, Іна Беніта і ревія.
УТІХА: „На дні Океану“ та ревія.
ХИМЕРА: „Місто під терором“.

Закордонне радіо.

Неділя, 30. червня 1935

Відень (506,8) 11·45 Симф. концерт, 15·30 Тріо Сметани, 22·25 Легка музика, **Прага** (470,2) 8·45 Форт. квінтет ґ-моль Сука, 11·00 Концерт, 21·25 Легка муз., **Париж** (1648) 12·15, 17·00 Концерт, 14·45 Вес. всячина, **Берлін** (356,7) 12·00 Концерт, 18·00 Пісні й дуети, 20·00 „Алесандро Страделя“ ром. оп. Фльотова, **Кеніґсвустергавзен** (1571) 14·40 Німецькі нар. пісні в Югославії, 15·10 Діточі співи Р. Шумана, 15·30 Вес. мельодія, **Кельн** (455,9) 17·40 Скрипка та форт., **Ляйпціґ** (382,2) 11·30 Кантата Баха, 14·25 Соната ф-моль на два форт. Бравса, **Мінхен** (405,4) 16·00 Вок.-муз. концерт, 18·00 Камер. концерт, 20·20 „Ді Шнайдер фон Шенав“ ком. оп. Брандт-Буіса, **Будапешт** (550,5) 12·30 Концерт оп. орх., 18·30 Сальон. концерт, 20·10 „Королева краси“ оп. Пакши, **Міляно** (221,2) 17·30 Легка музика, 20·40 „Іль Перголезе“ оп. Ляндія, **Рим** (420,8) 17·30 Вок.-муз концерт, 20·45 Орх. концерт.

Понеділок, 1. липня 1935.

Відень (506,8) 14·00 Вінер Зенгеркнабен, 17·35 Сп. ресітаць (пісні Брамса та Малера), 20·00 Джез, спів, 22·10 З опер Вердія та Вагнера, **Прага** (470,2) 19·30 „Русалка“ оп. Двожака, **Париж** (1648) 15·00 Концерт, 20·45 Музика, спів, рецитації, **Атльона** (531) 20·45 Пісні, **Білгород** (437,3) 13·15 Оп. арії, **Берлін** (356,7) 2·20 Берл. мельодії, 22·30 Молодечі мельодії Бетовена, **Кеніґсвустергавзен** (1571) 12·00 Музика, 17·45 Соната на альт. та форт. Шлема, **Кельн** (455,9) 16·00 Твори Шумана (сп., форт.), **Ляйпціґ** (382,2) 22·20 Квартет, **Мінхен** (405,4) 13·15 Концерт, 16·10 Пісні в супр. лютні та скр., **Бреслявл** (315,8) 15·30 Спів, **Будапешт** (550,5) 17·30 Мадярські й болг. пісні, 18·40 Циг. орх., **Міляно** (221,2) 20·40 Симф. концерт, 22·00 Оп. мельодії, **Рим** (420,8) 17·05 Концерт солістів, 20·40 „Ливвоскочки“ ком. оп. Ганна.

Львівське радіо.

Неділя, 30. червня 1935.

8·30 Ранішня авд., 10·00 Опери Пучінія: „Батерфляй“, „Тоска“ з ґр. пл., 10·30 Репортаж, 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Великопольське село танцює, 12·20 Муз. поранок; у перерві ок. 13·00 Театр Уяви: „З мужика король“ (комедія П. Барики з 1637 р.), 14·00 Найгарніша ґр. пл., 15·00 Нар. обрядовий місяць: Липень, 15·10 Музика з ґр. пл., 15·22 Огляд ринків рільних продуктів, 15·35 Вебер: „Запросини до танку“ з ґр. пл., 15·45 Після повороту з хліб. школи, 16·00 Концерт солістів (муз., сп.), 15·45 Перший польський письменник-мариніст, 17·00 Концерт малої орх., 18·00 З табору військ. радіотехн. приспосіблення, 18·15 Білі Маєрл вик. власні композиції (з ґр. пл.), 18·30 Спів, 18·45 Давні й новочасні диліжанси, 19·10 Реклям. концерт, 19·25 Тріо, 19·50 У поліційному авті в Шикаґо, 20·00 Й. Пілсудський як творець військ. сили, 20·10 Симф. концерт, 20·45 Думки Й. Пілсудського, 20·50 Веч. денник, 21·00 Ресіталь М. Салецького (тенор) в супр. форт., 21·30 Хата Жеромського, 21·45 Фр. пісонька з ґр. пл., 22·01 22·15 Спорт. вістки, 22·20 Концерт орх. маринарки в Ґдині, 23·05 Нар. музика і спів із ґр. пл.

Понеділок, 1. липня 1935.

6·30 Ранішня авд., 8·25 Практ. вказівки, 11·57 Сиґнал часу, 12·03 Метеорольоґ. вістки, 12·05 Полудн. денник, 12·15 „Мій коханий Авґусте“ мельодії з давніх часів (орх.), 13·00 Хвилинка для жінок, 13·05 Концерт. 15·15 Біржа, 15·25 Експорт, 15·30 Адам: Увертюра з оп. „Колиб я був королем“ з ґр. пл., 15·40 Позір еміґранти! Пашпорт на сходах, 16·00 Для дітей: Гри та забави в повітрі, 16·15 Концерт (дуети, скр., форт.), 16·50 Мандрівка Іванни, 17·00 Концерт орх., 17·40 М. Глинка: Тріо д-моль на клярнет, фаґот і форт., 18·00 Гутірка Бр. Вінавера, 18·15 Муж. хор, 18·30 А можеб турнір спорт. поезії, 18·40 Сусп. хвилина, 18·45 Концерт хору солістів під дир. Вол. Божика. 19·15 Реклям. концерт, 19·30 Воякцька авд., 19·50 Що читати (Книжки про Лодзь), 20·00 Як треба ходити по світі, 20·10 Вечір віденських мельодій (муз., сп.), 20·45 Веч. денник, 20·55 Образки з давньої та суч. Польщі, 21·00 Симф. концерт, 22·00, 22·05 Спорт. вістки, 22·10 Концерт малої орхестри.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5·25—5·27 зол.

Нім. марка 1·75—1·85, фр. франки 34·90—35·00, шв. франки 172·50—173·50, фунти стерлінги 26·00—26·20, австр. шілінґи 98·00 — 101, чеські корони 22·00—22·25, рум. леви 30·00—32·00, ліри 42·00—44·00.

Золото: Доляри 9·18—9·20, Франки фр. 34·80—35·60, Дукати 83·00—84·00, Корони 37·00—37·50, Рублі 4·75 — 4·85. 1 ґр. зол. 5·924.

Срібло: Корони австр. 0·34, Рублі 1·50, Фльорени 0·85, 1 ґр ср. 0·07—0·08.

Заставні листи.

4 1/2 проц. дол. Т. К. З. 43·00—44·00, 5 проц. дол. Б. Ґ. 51·00—53·00, 4 проц. Зол. Б. Ґ. 43·00—44·50, 4 1/2 проц. Зол. Б. Ґ. 46·00—48·00, 4 1/2 проц. Ком. Б. Кр. 52·00—55·00, 4 проц. Б. Ґ. К. 61·00—64·00, 4 1/2 проц. Б. Ґ. К. 62·00—65·00, 4 проц. позичка м. Львова 46·00—47·50.

Преміївки.

Долярівки 52·50 — 54·00, Інвестиційна 104·00—107·50, Будівельна 42·00—44·00.

ЗБІЖЕ.

Ціни парітас	Підволочиська від	Підволочиська до	льоко Львів від	льоко Львів до
Пшениця одноц.	16·00	16·25	17·50	17·75
Пшениця збірна	15·25	15·50	16·[illegible]5	17·00
Жито одноціле	12·75	13·00	14·75	15·00
Жито збірне	12·25	12·50	14·2[illegible]	14·50
Ячмінь одноцілий	12·50	12·75		
Ячмінь на мливо	12·00	12·25	14·00	14·25
Гречка на мливо	16·75	17·00		
Крупи гречані	29·50	30·50		

Інші курси незмінені.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 29. червня ц. р. кооперативам платив за:

	льоко Львів
1 кг. масла дес.	2·10 зол.
1 кг. масла ексорт.	2·15 „
1 л. сметани	0·60 „
1 к. яєць	2·60 „

Цін на молоко не ставить.

Пастеризоване молоко з доставою до дому у Львові 1 літра 24 сот.

Тенденція на масло і яйця сильна, на молоко і сметану вдержана.

Маслосоюз повідомляє, що від 29 VI. ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С.“ у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курята від 50 дкг.	за 1 кг.	1·00 зол.
Мол. однор. кури 1. кл.	„ „	0·80 „
Пантарки	„ „	1·30 „

Птицю приймає в скількости визначеного приділу для кожного доставця.

Когутів, качок, гусей, індичок та індиків з огляду на кінець сезону не приймає.

ОПОВІСТКИ.

Виказ збірок. На основі розпорядку Воєвідського Уряду у Львові Ч. Пол. В. 27/68/35, подаємо виказ збірок на культурно-освітні ціли переведених 1. травня 1935 на терені львівського воєвідства: у Львові зібрано 72 зол., у Дрогобичі 64 зол., у Бориславі 64 зол., у Східниці 30 зол. **Головна Управа „Робітничої Громади“ у Львові.** 1814

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

Ковдри вовняні, пухові, ватові від зол. 11·— виріб́ня **Фрайліха,** Сикстуська 21. 1804 3—?

Студент львівського університету (спец. математика і природничі науки) підготовляє до іспитів і до матури. Може на виїзд. Львів-Клепарів' Явічка 4. Д. Горбачів. 1811

Футра на сплати виконує робітня футер Карпяка. Лукасінського 4, побіч Народнього Дому. 1817 1—2

ЯРЕМЧЕ, пансіон „Філя“, в українськім заряді, соняшні кімнати, тераси, городи. Здорово, спокійно, дешево. Добірне товариство, самохід до диспозиції. 1803 2—3

Українець-годинникар П. Карпинець, Домініканська 7, б. Ринок. 1789 2-2

Вічні пера направляє „Прецизія“ Ринок 29, Рутовського 12. 1679 11—20

Пропуклинові бандажі гумові черевні, ниркові, проти усуванню матиці під ґарантією виконує відоме **Укр. Ортопедичне Заведення Івана УГРИНа,** Львів, вул. Вірменська ч. 15. 1629 14—1[illegible]

Яремче — у віллі прегарно положеній соняшні кімнати з харчем або без до винайму ціни поміркованні. Перфецька, Яремче власна вілля. 177[illegible]

Палиці -- парасолі, наймодніші парасольки. Нова виріб́ня, Ягайлонська ч. 16 1567 13—1[illegible]

Прегарно положена вілля, соняшні кімнати, вибагливий харч по дуже приступних цінах. — ДОРА, пані Кокорудзова. 1807 2—2

Прегарне літнище Радилів коло Миколаєва над Дністром, суха, гориста околиця, шпилькові ліси, радіо та інші розривки, мешкання, пять разів денно обильний харч, денно 3·— зол. Зголошення на місці або Львів, Сапіги 2 (швальня). 1809 2—[illegible]

ОГОЛОШЕННЯ.

Виріб́ня музичних інструментів
Фр. Невчик
Львів, вул. Городецька ч. 2 Б. — Телефон 225-76
поручає всілякі музичні інструменти, приладдя і виконує направи по конкуренційних цінах.
Цінники на бажання. 41/91 11—20

Пансіон „Зелемін“ ГРЕБЕНІВ
У найгарнішому положенні, подальше від гостинця, гамору і куряви. Просторі, соняшні кімнати з бальконами. Річні і соняшні купелі. Знаний з смачного, здорового харчу. — Ціни поміркованні. Відкриття 1. червня ц. р. 1661 10—1[illegible]

УВАГА. — За 50 сот. направа слухальців, даю новий шнур, магнетизую і реґулюю. „Radjodźwięk“ ЛЬВІВ, КРАСІЦКИХ 17. 1722 8—[illegible]

Поручаємо у Львові
найліпший жіночий **фризієрський** сальон „Брістоль“ **Антона Піше,** Львів, Клементини Танської 3 (напроти каварні Жоржа). Спеціяльність сальону тревала і водна ондуляція виконана новочасними апаратами. — Кваліфіковані працівники, ціни низькі. 173[illegible]

БЮРА ФІРМИ
„ОРІЄНТ“
Репрезентація Транспортового Концерну
ШЕНКЕР і С-ка
перенесено до нового льокалю при
пл. Марійській ч. 8.
Телефон: Бюра 207-35. — Магазину 234-48.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.